

Prensa e Informació de la Iglesia

Civilización visual

Nuestra época aparece dominada por la importancia de los medios puestos en práctica para llegar a todos los rincones, para alcanzar a todos los públicos y servirles, en forma fácil, asequible, atrayente, aquellas ideas que quien dispone de aquellos medios de difusión quiere imponer. La prensa, en su múltiple y variada apariencia y presentación, alcanza, de un modo u otro a todos los sectores. La prensa ocupa un lugar destacado en la creación de lo que ha sido denominado la «civilización visual».

Al servicio de algo

Los medios de difusión no son neutros. Están, siempre, al servicio de algo, acaban siempre imponiendo una mentalidad. Si más no, la mentalidad de no pensar, de no preocuparse, de no interesarse por nada: la mentalidad de la evasión, tan característica también de nuestro tiempo. Si esto es así, es natural que existan cosas, realidades que quieran, que necesiten tener para sí el uso y disposición de estos medios de difusión que no pueden ser el monopolio exclusivo de nadie. Es natural, pues, que la Iglesia disponga de tales medios —concretamente de la Prensa— para el cumplimiento de su misión. Nótese bien que decimos «para el cumplimiento de su misión». No se trata, pues, de una conveniencia, sino de una verdadera necesidad.

Prensa e información

La festividad de S. Pedro y S. Pablo ha venido siendo durante años el día de la Prensa católica. Ahora, con buen acierto, ha pasado ya a ser día de la Prensa e Información de la Iglesia, de medios de captación de noticias y de medios de difusión de las mismas. Una y otra cosa son complementarias. Una y otra deben, por tanto, ser disfrutadas como cosa propia.

Nuestra aportación

Nuestra aportación a este día será doble colaboración en la ayuda económica y colaboración en el sostenimiento constante —que es decir lectura e interés por ella— de esta Prensa que, por encima de todo, sin partidismos tienen como misión única la de estar al servicio de la verdad y presentarla como tal, sin deformaciones, al pueblo.

Mitja Vida de Teatre

Creiem que totes aquelles persones que, malgrat tot, conserven encara la ceba de l'art escènic, hauran trobat molt encertada la idea de la publicació d'aquest llibre, que recull les memòries del qui fou noble i inquiet artista, Adrià Gual.

I diem això perquè estem segurs que no hauran pogut oblidar que, durant molts anys, Adrià Gual, amb el seu «Teatre Intim» i amb l'Escola Catalana d'Art Dramàtic, fou una de les poques figures que, amb més delit i més conscientment, contribuï a la dignificació, i alhora a la modernització, de la nostra escena, sovintment desprestigiada, aleshores i ara, per obres de gust molt dubtós o bé de molt minsa qualitat literària i teatral.

Gràcies a l'esforç, i també a l'honoradesa, d'Adrià Gual, els nostres pares van poder veure realitzades, als escenaris barcelonins, les obres estrangeres més importants i transcendents d'aquella època, traduïdes a la nostra llengua. Gràcies a ell, doncs, molta gent va entrar, per primera vegada, amb Ibsen, Hauptmann, Maeterlinck, Pirandello, etc., i va fruit d'exquisides versions d'obres ja immortals de Shakespeare, Molière, Esquiel, Sòfocles i Goethe, entre d'altres, totes elles representades amb la màxima dignitat. I també de moltes produccions catalanes, entre elles les del propi Gual

(Recordem, per exemple, «Misteri de Dolor»).

Amb tot, aquest extraordinari servei prestat per Adrià Gual a la nostra cultura, es va veure, com malauradament acostuma a passar massa sovint, poc correspost per la gran massa del públic. La seva vida d'apostolat escènic i de dedicació íntegra a l'art de Talia, no fou mai ben reconeguda ni degudament agràida.

Es per això que, avui, constatem amb goig, la presència d'aquest llibre que, ultra constituir un merescut homenatge a la seva memòria (que hem d'agrair a l'Editorial Aedos), ens permet de conèixer, o bé de reviu, explicat pel propi Adrià Gual, amb un llenguatge senzill i sincer, allò que ha estat la vida teatral del nostre país, en uns moments força crucials, i la tasca sense precedents (i podem afirmar que gairebé sense continuació) que desplegà amb tota l'energia, i amb una fina sensibilitat Adrià Gual, i que, com molt bé diu Maurici Serrahima, en el magnífic pròleg que encapçala el llibre, «va ésser en molts aspectes decisiva per a encaminar la mica de tradició del teatre posterior».

L'obra editada es veu enriquida amb deu làmines, fora de text, impreses en paper «couché», que ens presenten cartells, esbossos de figurins, de decoracions, etc., i que ens fan conèixer més bé múltiples facetes d'Adrià Gual qui, a més a més de bon director i autor teatral, fou un excel·lent escenògraf. I, per damunt de tot, un home íntegre i un ferm de la nostra escena, com molt pocs en trobaríem.

M.

Fitxa del llibre. MITJA VIDA DE TEATRE (Memòries d'Adrià Gual). Pròleg de Maurici Serrahima. Editorial Aedos (Barcelona). Vol. 26 de la Biblioteca Biogràfica Catalana. 1.ª edició. 1961. 360 pàgines. Preu: 224 ptes.

PHILIPS

DISTRIBUIDOR OFICIAL:

Martín Font

Generalísimo, 9

GRANOLLERS

